



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **L. N.**, zastoupeného JUDr. Františkem Liškou, advokátem se sídlem v Brně, Bašty 6, za účasti **Městského úřadu ve Vyškově**, se sídlem ve Vyškově, Masarykovo nám. 1, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2005, č. j. 57 Ca 145/2003 - 87,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2005, č. j. 57 Ca 145/2003 - 87, byla odmítnuta žaloba stěžovatele, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí o přestupku vydaného Okresním úřadem Vyškov ze dne 30. 5. 2001 č. j. ORVY-3/DS 731/2000. V odůvodnění krajský soud uvedl, že rozhodnutí správního orgánu ze dne 30. 5. 2001 bylo doručeno právnímu zástupci stěžovatele JUDr. Liškovi i stěžovateli, i když plná moc založená ve správním spise neobsahuje omezení plné moci co se týče doručování. Podle názoru krajského soudu je ale nutno souhlasit s námitkou stěžovatele, že toto omezení bylo zaprotokolováno v protokolu ze dne 30. 5. 2001. Za nesprávný však krajský soud označil názor stěžovatele, že mu nebylo rozhodnutí doručeno. Stěžovateli totiž bylo doručováno tím způsobem, že mu zásilka byla dne 5. 6. 2001 uložena a v souladu s § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) jde v daném případě o tzv. fikci doručení a za den doručení je pokládán třetí den od uložení, tj. 8. 6. 2001. Protože rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahovalo správné poučení o odvolání, nabylo rozhodnutí právní moci uplynutím 15 denní lhůty dne 25. 6. 2001. Odvolání bylo podáno

až dne 29. 6. 2001, a proto je opožděné. Správní orgán, který o odvolání rozhodoval, postupoval správně, když je zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Rozhodnutí odvolacího orgánu bylo stěžovateli doručeno dne 15. 12. 2001 a podle tehdy platného § 250d odst. 1 o. s. ř. mohla být žaloba podána ve lhůtě 2 měsíců. Žaloba podaná v této věci však směřuje proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na tomto stanovisku setrval stěžovatel i po řádném poučení podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Ve stanovené lhůtě po nabytí právní moci rozhodnutí odvolacího správního orgánu žaloba podána nebyla, stalo se tak až 29. 4. 2003, tudíž byla podána v každém případě opožděně. Proto krajský soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. namítal, že stěžovatel se jako účastník nehody nemohl zúčastnit správního řízení u Okresního úřadu Vyškov, protože byl mimo trvalé bydliště. Tento stav nepřítomnosti v trvalém bydlišti prochází celým podáním i základním spisem ORVY-3/DS-731/2000. Proto tvrzení krajského soudu o předpokladu doručení rozhodnutí postrádá jakýkoliv reálný podklad a je nepodložený. Rozhodnutí nebylo v zákonné lhůtě nikdy doručeno a byl tak porušen § 25 odst. 3 správního řádu v plném rozsahu. Krajský soud tuto skutečnost, která se ve spise nachází, zcela ignoruje. Proto navrhl, aby usnesení krajského soudu bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z obsahu předloženého spisu vyplývá, že v průběhu správního řízení o přestupku byla předložena plná moc, kterou stěžovatel zmocnil dne 21. 12. 2000 advokáta JUDr. Františka Lišku k zastupování, aniž by jeho oprávnění zastupovat jakkoliv omezil. Následně dne 30. 5. 2001 do protokolu o ústním jednání prohlásil zástupce stěžovatele, že protokol i rozhodnutí je třeba doručit výhradně do vlastních rukou stěžovatele z důvodu osobního převzetí, neboť plná moc neopravňuje advokáta k převzetí těchto dokumentů, který je přebírá pouze ve smyslu dáno na vědomí. Rozhodnutí Okresního úřadu Vyškov, který jako správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 30. 5. 2001 č. j. ORVY-3/DS-731/2000 rozhodl, že stěžovatel je vinen přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 S., ve znění pozdějších předpisů a za tento přestupek mu byly uloženy sankce, bylo doručeno dne 8. 6. 2001 zástupci stěžovatele JUDr. Františku Liškovi a rovněž bylo doručováno stěžovateli, který na adrese svého bydliště nebyl zastížen, a proto mu bylo rozhodnutí uloženo u držitele poštovní licence.

Stěžovatel sice podal kasační stížnost s poukazem na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ale ve skutečnosti přichází v úvahu pouze důvod ve smyslu písm. e) citovaného ustanovení vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta.

Podle § 17 odst. 1 správního řádu se účastníci řízení, jejich zákonní zástupci a opatrovníci mohou dát zastupovat advokátem nebo jiným zástupcem, kterého si zvolí. Zmocnění je podle odst. 4 citovaného ustanovení třeba prokázat písemnou plnou mocí nebo plnou mocí prohlášenou do protokolu. Správní orgán může v nepochybných případech od průkazu plnou mocí upustit.

Vztah mezi zmocnitelem (zastoupeným) a jeho zástupcem je dvoustranným právním vztahem a plná moc osvědčuje, že tento vztah vznikl. Zástupce může být oprávněn ke všem úkonům v řízení (generální plná moc) nebo pouze k některým úkonům (plná moc speciální). Zástupce jedná za zastoupeného jeho jménem a úkony, které zástupce v řízení učinil, jsou považovány za úkony zastoupeného. Zástupce jedná v rozsahu plné moci udělené mu zmocnitelem.

Podle § 25 odst. 3 správního řádu má-li účastník řízení zástupce s plnou mocí pro celé řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Má-li účastník řízení osobně v řízení něco vykonat, doručuje se písemnost nejen zástupci, ale i jemu.

Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že pokud účastník řízení zmocní tzv. generální plnou mocí jiného k zastupování po celou dobu řízení, doručují se veškeré písemnosti pouze a jenom tomuto zástupci. Zmocniteli nesmí správní orgán žádnou písemnost doručit. Jedinou výjimku, kdy lze písemnost doručit jak zastupovanému, tak zástupci, správní řád připouští pouze v případě, kdy má účastník řízení ve správním řízení něco osobně vykonat. Typickým případem je výzva k podání vysvětlení, předvolání k jednání, u něhož má být účastník řízení vyslechnut, apod. V žádném případě však nelze za takový případ označit doručení rozhodnutí ve věci.

V daném případě stěžovatel udělil plnou moc k zastupování ve správním řízení advokátovi JUDr. Františkovi Liškovi, kterou nijak neomezil, jak také správně konstatoval krajský soud. Sdělení zástupce do protokolu, že jej plná moc neopravňuje k převzetí rozhodnutí, nemá žádnou právní relevanci, protože pouze zastupovaný může disponovat s rozsahem zmocnění. I když správní řád umožňuje upuštění od průkazu plnou mocí, jedná se, s ohledem na význam důsledků, jež zastupování má, o možnost výjimečnou, kterou lze využít jen nejsou-li ani nejmenší pochyby o osobě zástupce nebo o rozsahu jeho zmocnění. O takovou situaci, kdy by bylo možno upustit od průkazu, že rozsah plné moci byl zmocnitelem v průběhu správního řízení změněn, se v případě stěžovatele nejedná. Účinky doručení proto nastaly dne 6. 6. 2001, kdy zástupce stěžovatele svým podpisem potvrdil převzetí rozhodnutí ze dne 30. 5. 2001 č. j. ORVY-3/DS-731/2000.

Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že napadené správní rozhodnutí nebylo nikdy doručeno, je neopodstatněné a účelové. Ustanovení § 25 odst. 3 správního řádu bylo sice porušeno, když bylo rozhodnutí zasláno i stěžovateli, ale jednalo se o úkon nadbytečný, jímž nebyla porušena subjektivní práva stěžovatele. V této souvislosti lze a contrario poukázat právní názor vyslovený v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 6. 1995 č. j. 6 A 197/94-32, že bylo-li rozhodnutí správního orgánu doručeno pouze účastníkovi řízení, a nikoliv jeho zástupci, ač generální plná moc udělená tomuto zástupci byla ve správním spise založena, nemohlo nabýt rozhodnutí právní moci pro nedostatek oznámení. Otázka, kde se stěžovatel v průběhu správního řízení i doručování rozhodnutí zdržoval, je se zřetelem na výše uvedené zcela irelevantní. Účelovost tvrzení o nedoručení rozhodnutí spočívá podle názoru Nejvyššího správního soudu v tom, že dne 29. 6. 2001 podal stěžovatel proti takovému rozhodnutí odvolání a v něm pouze namítal, že je ve věcném obsahu záměrně zkreslené, ale nikoliv, že mu nebylo nikdy doručeno.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 citovaného zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a Městskému úřadu Vyškov žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu